

Ébredés

IV. évfolyam 2. szám • A DUNAKANYARI EVANGÉLIKUSOK LAPJA • 2011. június

In nomine Dei

A LÉLEK, AKI ELEVENÍT

A kereszténység három nagy ünnepe: karácsony, húsvét és pünkösd. Még a keresztyén közösséghez nem tartozók is tudják, hogy karácsonykor Jézus Krisztus születését ünnepeljük, még ha ők esetleg csak a „szereket ünnepének” tartják a karácsonyt. Húsvétről már kevesebben tudják közülük, hogy Krisztus feltámadásának az ünnepe. Örülnek, hogy egy nappal kevesebbet kell dolgozniuk a következő héten, jobb esetben gyönyörködnek a természet újjáéledésében, tojás és nyuszi alakú csokoládét vesznek gyermekeiknek, majd ajtajukat bezárják a hétfői locsolkodók előtt. Pünkösdrel más a helyzet. Nem tudják, mit ünnepelnek a keresztyének, pusztán az tetszik nekik benne, hogy két-napos ünnep. Az alkalomhoz kapcsolódó népi hagyományok is kiveszni látszanak.

De mit jelent nekünk keresztyéneknek pünkösd ünnepe? Krisztus Urunk mennybemenetele előtt megígérte, hogy nem hagyja magára tanítványait, hanem elküldi hozzájuk a Szentlelket, aki által velük-velünk marad a világ végezetéig. Az első pünkösdkor a Szentlélek kitöltésének fizikai jele volt a „szélrohamhoz hasonló zúgás” és az apostolokra szálló lángnyelvek. A zúgásra összesereglett soknyelvű sokaság pedig megtapasztalhatta, hogy az apostolok különleges, mennyei erőt kaptak, hiszen mindenki a maga anyanyelvén halotta az apostolokat beszélni. Csodálkozás, zavarodottság kerítette hatalmába a sokaságot, és a hitetlenkedés, sőt a gúnyolódás szavai is elhangzottak: „Édes bortól részegedtek meg.” Isten kitöltött Lelke az első pünkösdkor kezdte meg munkáját az emberek között fizikailag megtapasztalható jelekkel, mégis jelen volt a kételkedés, a hitetlenség. Sokféle szellemben képesek hinni az emberek, de a Szentlélekben hinni úgy tűnik nehéz. Pedig a Szentlélek ajándéka volt az első gyülekezetek létrejötte, a Szentlélek munkált az apostolokban, amikor csodákat tettek, a Szentlélek tartja meg az egyházat, a Szentlélek által élnek ma is a gyülekezetek.

Hazai evangélikus egyházunk jelenlegi állapotában azt kell látnunk, hogy elnéptelenedő templomaink, apadó gyülekezeteink háttérében a megelevenítő Szentlélek jelenlétének hiánya áll. Mi az oka ennek? A Szentlélek Isten ajándéka, amelynek befogadására készen kell állnunk. Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges,

hogy a Lélek megelevenítsen egyes embereket és így gyülekezeteket?

Kierkegaard, dán filozófus és igehirdető szerint a Lélek általi megelevenedés nem a természetes élet fokozása egy emberben – amit sokan várnak tőle –, mert a halál lép közbe, amikor önmagunknak meghalunk! Először meg kell halnunk minden emberi reménynek, minden pusztán emberi bizakodásnak, meg kell halnunk az önzésnek, mert önzésünk által nyer hatalmat felettünk a világ. (De természetesen semmihez sem ragaszkodik az ember annyira, mint a maga önzéséhez.) Csak ezután jön az elevenítő Lélek, a Vigasztaló, a Pártfogó, és elhozza az ajándékait: hitet, igazi reménységet, keresztyén szeretet. Ilyen adományokat hozott a megelevenítő Lélek az apostoloknak pünkösd napján. Így váltak képessé, hogy szeressék a szeretetlen világot, hogy békességgel, szelídséggel, türelemmel és hűséggel végezzék küldetésüket.

Ezért fontos és nagy ünnep számunkra pünkösd. Ó bárcsak hozna a Lélek nekünk olyan ajándékokat, mint az apostoloknak. Igazán nagy szüksége lenne rá egyházunknak, sőt korunknak.

Sereginé Székács Csilla

LUTHER MÁRTON A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉRŐL

Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki az Ő irgalmának gazdagsága szerint legalább ezt az egy szentséget emberi tételek szennye és mérge nélkül tartotta meg egyházában, és minden népnek s minden emberi rendnek közkicsévé tette, és nem engedte meg, hogy a gyalázatos nyereszkesedés és istentelen vakhit ezt is rabigába verje. Úgy intézkedett, hogy ez által a gyermekek, kiknél a kapzsiságnak és vakhitnek még semmi nyoma, avattassanak be, és ígéje együgyű hitével szenteltessenek meg; azoknak válik még most is a keresztség leginkább hasznukra: mert ha a véneknek és nagyoknak kellene ezt a szentséget feladni, valószínű, hogy ereje s fensége a kapzsiság és vakhit zsarnoksága miatt, amely minden isteni dolgot megrontott nálunk, régen oda volna. Az emberi fufang kétségkívül itt is kiszelte volna a maga előkészülése és mókája módjait; aztán a fenntartásokat (reservationes) és feltételeket (restrictiones), s ezekhez hasonló sok más pénzhurkot, amik miatt a víz nem lenne olcsóbb, mint jelenben a (bűnbocsátó) levelek és (bulla) pecsétek.

Ámde mivel az Ördög a keresztség erejét a gyermekekből ki nem ölhette, hát mégis nekilátott, hogy kiölje az összes felnőttekből, úgyhogy immár alig akad olyan, aki észbe venné, hogy meg vagyon kereszttelve; még kevésbé, aki arra büszke lenne: mert hát a bűnbocsátásnak és a mennybejutásnak sok más útját, módját találták ki. E nézetre Jeromos egyik veszedelmes mondása szolgáltatott okot, mely vagy rosszul van fogalmazva, vagy rosszul értelmezve, amennyiben ő a „bűnbánatot” „hajótörés után való második deszkaszálnak” nevezi. Mintha bizony a keresztség nem volna bűnbánat. Innét van aztán, hogy ha bűnbe esnek, az első deszkaszálat avagy hajót, akárcsak ha veszve volna, számba sem veszik, és segítséget s bizodalmat csakis a másik deszkaszámban, ti. a bűnbánatban keresnek.

Nos hát az első, amit a keresztségnél figyelembe kell venni, az isteni ígéret, amely így szól: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözülni”. Ezt az ígéretet elébe kell tenni a cselekedetek, fogadalmak, lelkigyakorlatok minden pompájának és mindannak, ami emberektől való; mert ettől az ígértől függ minden mi üdvösségünk. Hanem úgy kell azt figyelembe venni, hogy hitünket gyakoroljuk abban, és éppenséggel ne kételkedjünk üdvösségünk felett, minekutána megkereszteltettünk, mert ahol ily hit nincs vagy nem keletkezik, ott a keresztség nem hogy használna, ellenkezőleg: árt, mégpedig nemcsak akkor, amikor részesülünk benne, hanem egész életünkön át; mert az ily hitetlenséget az isteni ígéret hazugságnak minősíti, ami pedig a legnagyobb bűn minden bűnök között. Ha a hit eme gyakorlatába fogunk, hamarosan megértjük, mily nehéz

egy dolog az isteni ígéretben hinni, mert a gyarló ember, aki bűneinek tudatában vagy, a legnehezebben hiszi, hogy az üdvösség az övé, vagy hogy üdvözülnie kell; márpedig ha ezt nem hiszi, úgy nem is üdvözülni lehet, mivel nem hisz az isteni igazságban, amely üdvösséget ígér.

Ezt kellene szorgalmasan prédikálni a népnek, ezen ígéretet szüntelen beleoltogatni lelkébe, a keresztséget állandóan ismételni, és a hitet folyton-folyvást élesztgetni és fenntartani benne.

(...)

Láthatod hát, hogy mily gazdag egy keresztyén ember, vagyis egy megkeresztelt egyén, aki, még ha akarná, sem vesztheti el üdvösségét, még a legnagyobb bűnök miatt sem; kivéven, ha nem akarna hinni. Mert egy bűn sem döntheti őt kárhozatba, csakis a hitetlenség. Minden más bűnt – feltéve, hogy újra életre kél a hit, avagy megáll az isteni ígéret mellett, mely a keresztségben lett osztályrészévé – egy szempillantás alatt elnyel ugyanazon hit, igen, elnyel Isten igazsága. Mert Isten önmagát meg nem tagadhatja, ha vallást tesz róla, és ha rajta, ki ígéretet tesz, rendíthetetlen hittel csüngesz.

(...)

A másik keresztségre tartozó dolog a jegy, vagyis a sacramentum, közelebb a vízbe merítés. Ettől vette nevét is; mert baptizw görögül, „mergo” és „baptisma” latinul annyi mint bemerítés. Mert mondva vagy, hogy az isteni ígéretek mellett jegyek is adatnak, amelyek jelzik azt, amit az igék jelentenek, vagy mint az újabb doktorok mondják: a sacramentum hatékonyan jelez. Mi értelme ennek, mindjárt meglátjuk.

Sokan azt vélték, hogy az ígében és vízben titkos szellemi erő van, amely az Isten kegyelmében részesülőnek lelkében munkálkodik. Ennek mások ellentmondanak, és állítják, hogy a szentségekben semmiféle erő nincs, hanem hogy a kegyelem egyedül Istentől adatik, aki a maga szerezte szentségeknél szerződés-

und der rechte Gott. Bis ist D. Martinus Luther
(der Gottes Wort und seine ist von einem
Gottlichen) christlichen und rechtschaffenem
mit seiner eignen Hand und Siegel in der rechte
Gestalt und gegeben Am Tage Epiphania
1542
M. Luther

Luther Márton aláírása

szerűleg közrehat. Abban azonban mégis mindnyájan egyetértenek, hogy a szentségek a kegyelem hathatós jegyei. Erre ez egyetlen bizonyíték indítja őket: nem láthatni be másként, hogy az újszövetség szentségei miként lehessenek különbek, mint az ószövetség szentségei, ha azok csupán csak jeleznek; és ez indította őket arra, hogy megállapítsák, miszerint azok még olyanoknak is használnak, akik halálos bűnöket követtek el, és hogy se hit, se kegyelem nem kívántatik, hanem teljesen elegendő, hogy ellen ne álljunk (non ponuisse obicem), vagyis, hogy újabb vétkezés tényleges szándéka ne forogjon fenn.

(...)

Azért ezek a megigazítás jegyei vagy sacramentumai; mivelhogy a megigazító hit és nem a cselekedet sacramentumai. Azért minden hatékonyságuk a hit, és nem a ténykedés vagy cselekedet. Mert aki hisz bennük, az betölti őket, bárha nem is ténykedik. Innét a közmondás: „Nem a szentség, hanem a szentség hite igazít meg” (...) Tehát a keresztség sem igazít még senkit, és nem is válik hasznára senkinek, hanem amaz ígélet ígéjébe vetett hit, mellyel a keresztség kapcsolatos. Mert ez a hit igazít meg, és betölti, amit a keresztség jelent. Mert a hit az óember alámerülése (submersio) és az új ember felmerülése (emersio).

(...)

Eszerint a keresztség kettőt jelent: a halált és feltámadást, vagyis a tökéletes megigazítást. Mert, mikor a szolga a gyermeket a vízbe meríti, ez a halált jelenti, úgyhogy mikor aztán újra kiveszi, ez az életet jelenti. Így magyarázza Pál a dolgot (Róm 6,4): „Mi Krisztussal együtt eltemettettünk a keresztség által a halálba, hogy amiként Krisztus feltámasztatott a holtakból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életre keljünk. Ezt a halált és ezt a feltámadást nevezzük új teremtesnek, újjászületésnek és lelki születésnek, amit nem kell csupán képiesen a bűn haláláról és a kegyelem életéről érteni, amint sokan szokták tenni, hanem a valóságos halálról és valóságos feltámadásról; mert a keresztség nem költemény. Sem a bűn nem hal meg, sem a kegyelem nem támad fel teljesen, míg a bűn teste, melyben ez életen át lakozunk, le nem rontatik, amint Pál ugyanott mondja. Mert ameddig testben vagyunk, a test kívánságai gerjednek és gerjesztetnek. Annak-okaért, mihelyt hinni kezdünk, kezdünk egyszersmind meg is halni e világnak és élni Istennek a jövőendő életben. Hogy a hit igazán és valóságosan halál és feltámadás legyen; vagyis ama lelki keresztség, melybe bemerítettünk és melyből újra felmerülünk.

Hogy aztán a keresztségnek a bűn lemosását tulajdonítják, ez is helyes dolog, hanem színtelenebb e jelentés, mintsem hogy a keresztség igaz értelmét kifejezze, amely a halálnak és feltámadásnak inkább szimbóluma. Ez októl indítatva jobb szeretném, ha a megkeresztelendőket egészen a vízbe merítenék, amint ezt az ige mondja és a titok jelenti. Nem mintha ezt szükségesnek tartanám, hanem mert szép volna, ha egy oly tökéletes dologgal tökéletes jegy is járna, aminthogy

Luther Márton mint szerzetes (id L. Cranach rézmetszete, 1520)

kétségkívül Krisztus is úgy szerezte azt. Mert a bűnösnek nem annyira megmosatnia, mint inkább meghalnia kell, hogy egészen új teremtéssé váljék, és hogy a Krisztus halála és feltámadása hasonlatosságát öltözzé fel, mint kivel a keresztség által együtt hal és újra feltámad. Mert bárha azt is mondhatjuk, hogy Krisztus megmosatott a halandóságtól, amennyiben meghalt és ismét feltámadt; mégis csak bágyadtabb ez a kifejezés, mint ha mondod: Ő teljesen elváltozott és megújult. Tehát hatásosabb, ha a keresztséggel ezt jelezzük: mi teljesen meghalunk és ismét örök életre kelünk, mint ha a bűnök lemosásáról beszélünk.

Ebből ismét láthatod, hogy a keresztség szentsége, még mint jegy is, nem valami pillanatnyi, hanem állandóan megmaradó dolog. Mert bárha annak használata hamarosan véget ér is, mégis amit jelent, mind halálíg tart az, sőt az utolsó ítéletre való feltámadásig. Mert ameddig csak élünk, mindig ugyanazt cselekedszük, amit a keresztség jelent, ti. meghalunk és feltámadunk. Meghalunk, mondom, nem csupán érzésben és lelki-leg, amennyiben a bűnről és e világ hiúságairól lemondunk, hanem valósággal is kezdjük levetkezni ezt a testi életet és felöltöni a jövőendőt, úgyhogy ez a dolog igazán valóságos és testileges átmenetel e világból az Atyához.

(Luther Márton: Az egyház babiloni fogságáról szóló könyvecske fordította Dr Masznyik Endre)

MEGTÉRÉSEM

Kerestem és találtam. Kértem és kaptam. Zörgettem egy ajtón, s az kinyílt előttem. Éppen úgy, ahogy a Bibliában olvashatjuk (Mt 7,7). Igen, velem is megtörtént. Isten megtapasztaltatott. Sok mindennel próbálkoztam a lelkemben tátongó úr betöltésére. Éltem Indiában, megismertem a buddhizmust. Éltem Görögországban, bekebelezett az ezoteria, más néven a New Age. Jártam kineziológusnál, használtam a prana nadit, de nem hozott nyugalmat. Végtelennek tűnő kergetőzés a felmerülő kérdések és válaszok között. A megnyugvás csak nem jött el. Ideig-óráig félretéve kíváncsiságom, elsüppedtem az oly kényelmes fogyasztói társadalom anyagiasságában. Majd jöttek a gyerekek, no talán most – gondoltam – lehet, hogy ők töltik fel a lelkemet. S nem. Még mindig nem. Majd jött a kíváncsiság, s az, amiről azt hittem, hogy ismerem, csak nem eléggé. Azt hittem, hogy a keresztény hitem megvan, csak a lexikális tudás hiányzik a háttérből. A maga történelmiségével, s a jelenkori háttérbe szorításával, az egyházi szerep kettős megítélésével.

Vártam, ki voltam éhezve, olyan izgatottan érkeztem az első FeKo-ra (Felnőtt Konfirmációs felkészítő), a szentendrei gyülekezet felnőtt csoportjába, mint ahogyan két és fél éves kislányom várta az első napot a bölcsiben. Ekkor már éreztem, hogy ez most más lesz, itt megtörténhet, amire oly régóta vágyom, itt és most rátalálok a nyugalmamra. Beléptem. Ott ült tíz idegen ember, mondhatom sorstárs. Ki így, ki úgy, de egy közös volt bennünk, kerestünk: válaszokat, Valakit vagy valamit. Az első pár alkalommal ontottam a kérdéseket, néha már magamnak is sok voltam. Lelkészünk – Olivér – megértően mosolygott, felelt, s amikor azt a

választ kaptam, hogy nem tudom, vagy ezt neked kell érezned, mélyen elgondolkodtam. Majd jöttek az álmok. Bizony oly szerencsés vagyok, hogy segítő álmokat kaptam, melyek a helyes irányba tereltek, megerősítettek abban, hogy jó helyen vagyok. Persze, mint eddigi életem során mindig, most is Istennek tulajdonítottam az útmutatást. De amíg korábban valamiféle tudatos Isten-felfogás jellemzett, most valahogy máshonnan éreztem Őt. Mélyen legbelülről, ahol a szívem s lelkem összhangban él, és ez az érzés vetült ki tudatos gondolkodásomra.

Majd elérkezett az óra, mely kétséget kizáróan gyökeresen változtatott meg mindent, amit eddig hitről, Istenről, az életről és a halálról gondoltam. Ezen a FeKo-s találkozón Olivér megmutatta nekünk, hogyan kell imádkozni a keresztény meditáció segítségével. Korábban gyakoroltam meditációs technikát, de keresztény vonatkozásban még nem találkoztam vele. Akkor, ott megtörtént! Megtörtént az, melyre mai napig boldogságtól könnyes szemmel, s lelkemben áramló szeretettel emlékezem. Találkoztam Istennel, az Ő meleg, szeretetteljes ölelésével. A Szentlélekkel, aki a fejem búbjától a földdel érintkező talpamig úgy járt át spirális folyamán, hogy eggyé váltam vele. Megszűnt a külvilág, megszűntek testem határai, elszálltak a gondolatok, kikapcsolt a tudat, s Ő, a mi Urunk töltött be mindent. Eufórikus boldogságot éreztem, melyet nem akartam elengedni, hallva Olivér szavát, hogy nyissuk ki szemünk, gyermeki engedetlenséggel ragaszkodtam Istenhez. Márpedig én maradok. Kis idő elteltével, már azt éreztem, hogy most azonnal fel kell állnom, ki kell mennem az utcára, s behívni mindenkit, hogy itt van,

gyertek, érezték. Majd hazamentem, családomnak elmesélve újra és újra átéltem. Jöttek a hétköznapiak, de már nem voltak szürkék, jöttek a következő FeKo-s alkalmak, de már nem voltak kérdések, jöttek a nehéz napok, de volt segítség. Értelmet nyertek a Biblia szavai, a vasárnapi istentiszteletek. A várva várt nyugalom, a felszabadító hit, mely olyan bizonyos, mint egy matematikai képlettel alátámasztott tétel. Most is azt érzem, hogy bárcsak mindenki bizonyosságot szerezhetne felőle. Akik hasonlóan hozzám, gyermekként nem nőhettek fel hitben, akik magukra maradtak a keresésben, és oly sok kitérőt tettek, pedig mind Istent keresik, szabaduljanak fel. Szabaduljanak fel a New Age romboló erőitől, a keleti filozófiák gondolkodtató útmutatásaitól, térjenek meg Őbenne, Istenben! Aki Jézust küldte, hogy segítsen nekünk, a Bibliát adta, hogy mindenkor visszatáljunk hozzá. A templomok, amelyekkel kapcsolatban oly ellentmondó érzésekkel küzdöttem. Félttem is bemenni, nem találtam a helyem, nem tudtam mit illik, mit nem. Most ott vár a közösség, akikkel egyek vagyunk, mert mind Istenhez imádkozunk. Ezt a közösséget kaptam a konfirmáció hajnalán. Mikor még sötét volt, a hold fénye sejtelmesen vilá-

gította meg a templom belterét, majd megszólalt egy basszus hang a karzatról, s felolvasta a teremtés történetét, melyet az időről időre felcsendülő kórus hangja lágyított némiképp. Következett a gyertyagyújtás, elhangzottak a személyes igék, s elérkezett a várva várt Úrvacsora vétel. Az ostyát számban érezve még tudatom irányított, mikor nyelvemen megtört, ott volt Jézus. Én voltam a gyilkos, Ő pedig az áldozat. Éreztem fájdalmát, éreztem bűneim súlyát, s fájt, hogy ez megtörtént. Könnyeimmel küzdve nyeltem a borból, mely a tisztító, felszabadító érzést ajándékozta nekem. Hihetetlen, de igaz: egy korty bor, s a gyilkosnak megbocsájtatik. Isten szeret minket, fogadjuk hát el az Ő szeretetét!

Ezzel a szeretettel lelkemben folytatom utam. Családommal igyekszünk a gyülekezet számára hasznos tagokká válni, kezdésként énekkari szolgálattal, és az óvoda elindulásának segítségével. Továbbra is látogatjuk a felnőtt istentiszteletek mellett a gyermekeknek szólót, hiszen a legfontosabb, hogy gyermekeim is rátaláljanak Isten szeretetére. Úgy legyen!

Tóth-Hidasi Brigitta

FINNORSZÁGI TESTVÉRGYÜLEKEZETÜNK LÁTOGATÁSA

Marjo-Riitta Lehtonen kántor vezetésével 2011. május 15-én a lappee-i gyülekezet gyermekkórusa és gyermek-zene-kara látogatott el templomunkba. Az istentisztelet után a skanzenbeli Kisbodaki pajta remek

helyet adott a testvérgyülekezetek kötetlen találkozásához: a hamisítatlan magyar gulyás elfogyasztásához, a magyar táncok tanításához, csuhébaba és nemezvírág készítéséhez, a *Tavaszi szél vizet áraszt* közös énekléséhez. Nyitottan és bizakodva várjuk, hogy a közel százszor nagyobb evangélikus gyülekezettel élő, személyes kapcsolatunk alakuljon ki a fiatalok és a családok barátsága által. Erre kérjük a minden nemzet számára jól érthető, pünkösdi nyelven megszólaló Szentlélek Úristen áldását.

AZ ÓVODA ÖRÖMFORRÁS...

*„Amit hall a gyermek, könnyen elfelejti,
amit lát is, az jobban megmarad.
De amiben ő maga tevékenyen részt vesz,
az biztosan bevésődik az emlékezetébe.”*
(Kodály Zoltán)

...ha abból indulok ki, hogy a 3-6-7 éves gyermek legfontosabb tevékenysége a játék, akkor az óvoda igazi örömforrás, hiszen ott a gyermek a játékon és egyéb játékos tevékenységeken keresztül jut örömteli élményekhez. A játékon keresztül tanul, formálódik, alakul, egyszóval fejlődik. Belső késztetésből, kíváncsiságból, érdeklődésből játszik.

Jó esetben a gyermeket születésétől fogva körülveszi a játék. A szülők, a nagyszülők, idősebb testvérek bölcsődalokat énekelnek, mondókát mondva tapsoltatják, lovagoltatják őket. A jártas tudó kisgyermek már a külvilággal ismerkedik. Ekkor is a felnőttek segítségével, mondókával, énekkel hívogatja a napot, biztatja az esőt, „beszélget” a növényekkel, az állatokkal. A különféle anyagokat is játékon keresztül ismeri meg.

A család melegében, szeretetében élő gyermek ezután az óvodába kerül.

Az óvoda örömforrás... ha az óvoda tiszta, szép, a csoportszobák hangulatosak, a kuckók, a sarkok, a szőnyegek, a játékeszközök hívogatóak. Ha az óvónénit a gyermekekkel való együttjátszás, együtt-tevékenység vezérli, ha krisztusi lelkülettel van átitatva.

A gyermekek más-más értékeket közvetítő családokból érkeznek, az óvoda igazodó pont lehet a gyermekeken keresztül a családok számára, s igaz a régi mondás: Legyél égi igán, s igazulsz, ha igazodsz.

Örömforrás, ha a szeretetet sugárzó óvónéni fogadja a gyermekeket, érdekes, izgalmas játékot kínál nekik, tevékeny játékba hívogatja őket. Ebben a játékban ta-

nulások sora történik: énekkel, mondókával, mesével, kézügyességgel, mozgással. Ügyelve arra is, hogy a lányok lányos (pl. énekes játék), a fiúk fiús (pl. mozgásos ügyességi játék) tevékenységeket végezzenek. Örömforrás, ha a dadus nénik hívó szeretete, segítő gondoskodása kíséri a gyermekek mindennapjait.

Az evangélikus óvoda örömforrás: hisz az evangéliumi, a jézusi szeretet maga az öröm forrása. Ebből a forrásból nap mint nap cseppenként imádkozhatjuk bele a gyermekek szívében az Istenbe vetett hitet. A napközi elcsendesedések, az étkezések előtti imádságok, az énekes, játékos áhítatok és minden megélt helyzet evangéliumi párhuzama a gyermekek lelki épülését szolgálja. A délutáni alvás előtti mesemondások, bibliai történetek, éneklések, simogatások is mind lelki nyugalumukat, békéjüket segítik.

A zenei óvoda örömforrás... Énekelni, együtt énekelni, zenélni jó. Játsszik, aki énekel, aki zenél. A játék örömforrás, benne szárnyal a lélek. Zenei óvodában nem múlhat el nap éneklés, zenélés nélkül, egyszerű ritmust játszó hangszereket használva.

Az evangélikus gyülekezet is örömforrás... Az óvoda falain kívül a gyermekek hitéleti közösséggé épülését segítik, erősítik a vasárnapi és a gyermek istentiszteletek, a hitbéli lelkülettel megáldott kirándulások, a Skanzen táborok, a lelkészi családlátogatások. Ezek az áldott alkalmak örömforrás, örömteli élményeket nyújtanak. Megtartó erőt sugároznak gyermekeknek, családoknak.

Teremtő Istenünk kegyelméből szeptembertől evangélikus zenei óvodája lesz gyülekezetünknek. Újabb ébredés! Örömteli a hír!

Kísérje áldás az óvoda elindulását.

Papp Kornélia

Rejtvény

BIBLIAI CSEMEGE

A naponkénti gondoskodásban fontos szerepe van a mindennapi kenyérnek, amelyet a Jézustól tanult imádságban is kérünk. Ezért foglalkozunk most mi is egy, a test táplálását szolgáló, ehető finomsággal. Egy rejtélyes csemegéről van szó, amelynek összetevőit az új fordítású Bibliában találod meg. Ha gondolod, kérj segítséget nagyobb testvéredtől, szüleidtől, nagyszüleidtől!

Első lépésben állítsd össze a receptet az alábbi igeversek alapján:

1. 30 dkg 1Móz 18,8 (az első ennivaló)
2. 15 dkg Bir 14,18
3. 6 db Jób 39,14
4. 1 késhegynyi 3Móz 2,13
5. 10 dkg 1Móz 30,37 (a közepén megnevezett fa gyümölcse)
6. 20 dkg Náh 3,12 (vagy bármilyen szárított gyümölcs jó)
7. 20 dkg 1Sám 30,12 (a második gyümölcs annak szárított formájával is helyettesíthető)
8. 30 dkg 2Kir 4,41
9. 2 kávéskanál Gal 5,9
10. Fél kávéskanál Péld 7,17 (a harmadik)

Második lépésben készítsd el a csemegét!

- Az elsőhöz add hozzá a másodikat, majd tedd hozzá a harmadik sárgáit és a negyediket. Keverd jól össze!
- Az ötödiket és a hatodikat vagdald kis darabokra, és a hetedikkel együtt keverd a masszába.
- A kilencediket helyettesítheted sütőporral, amit vegyíts össze a tizedikkel és tedd a megszitált nyolcadikba.
- Óvatosan töltsd a masszába és kavard, amíg sima tésztát nem kapsz.
- Verd fel a harmadik fehérjét, és vigyázva keverd a tésztához.
- Kenj ki egy tepsit az első hozzávalóval vagy béled ki sütőpapírral. Öntsd bele a tésztát és süsd meleg, de nem forró sütőben kb. másfél óráig. A sütő feltétlenül már legyen meleg, amikor a tepsit beleteszed, különben ha hideg sütőbe teszed, egész biztosan nem fog sikerülni! A sütő ajtaját ne nyitogasd sűrűn, de vigyázz, hogy a tészta meg ne égjen. (Jó irányadó lesz az 1Kor 12,17-ben utolsóként említett...)

Két gondolat:

Sütni fiúknak is szabad!

Amikor elkészült a finomságod, várd meg, amíg kihül, miután megkóstoltad és elégedett vagy a remekművel, kínáld meg szeretteidet, aztán az étkezés előtti imádságban köszönjétek meg, hogy van mit ennetek!

Imádság

Evés előtt:

Jövel Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk és akiket adtál nekünk. Ámen.

vagy

Jöjj Úr Jézus, áldj meg minket, mindennapi kenyerünket. Ámen

Evés után:

Aki ételt, italt adott, Urunk neve legyen áldott. Ámen.

Ének

Evés előtt:

Az asztal terítve, immár minden kész!
Gazdagon terített az atyai kéz.
Jóságát lássátok és ízleljétek,
Mit Ő nyújtott, hálás szívvel vegyétek!

Evés után:

Az ételért, az italért légy áldott jó Atyánk!

Dunakanyari Evangélikus Élet

ELÉRHETŐSÉGEINK

Lelkési Hivatal, templom
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
szentendre@lutheran.hu
<http://szentendre.lutheran.hu/>
Lelkész: Horváth-Hegyi Olivér
Tel.: 06 20 824 27 89
oliver.horvath-hegyi@lutheran.hu
Felügyelő: Sereginé Székács Csilla
Tel.: 06 26 311 661
Gazdasági vezető: Sántáné Koch Erika
Tel.: 06 70 779 20 42
santane.erika@szrg.hu
Pénztáros: Oszfolk Ferencné
Tel.: 06 20 553 51 75
oszfokferenc@t-online.hu
Műszaki gondnok: Somfai Henrik
Tel.: 06 70 375 94 32
somher@index.hu

ISTENTISZTELETI REND

SZENTENDRE

Minden vasárnap 10 óra

POMÁZ (református gyülekezeti terem, Hősök tere 1.)

Minden hónap 1. és 3. vasárnap 8.30

LEÁNYFALU (Református Szeretetotthon, Szent Imre herceg u.1.)

Minden hónap 3. vasárnap 17.00 óra

GYERMEK ISTENTISZTELET

Minden hónap 2. és 4. vasárnap 16.00 óra

IFJÚSÁGI ISTENTISZTELET

Minden hónap 2. vasárnap 18.00

GYÜLEKEZETI NAPTÁR

Június 20–25. (hétfő–szombat)
Gyülekezeti bibliai kézműves napközis gyermektábor a Skanzenben

Június 27–július 2.
(hétfő–szombat) Családos csendeshét Piliscsabán

Július 4–8. (hétfő–péntek)
Ifis biciklis tábor a Fertő-tó körül

Augusztus 21. (vasárnap) 10.00
Templomszentelési emlékűnnep

Szeptember 4. (vasárnap) 10.00
Veni sancte – tanévnyitó istentisztelet

A KERESZTSEG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT

Párth Benjámín Márk,
Nádassy Gyula Gábor,
Ajtay Kálmán, Balázs Nikolett,
Krisztán Dóra, Nagy Gergely,
Nemoda Kelemen, Tóth Blanka,
Tóth Emma Leticia,
Nagy-Seregi Sámuel,
Divinyi Luca Vénusz,
Schwender Maja Johanna
testvérünk.
„Boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (Jn 20,29)

KONFIRMÁLTAK

Ajtay-Dósa Edit, Ajtay Kálmán,
Balázs Nikolett, Bittó Viktória,
Jávor Katalin, Jeney Ábris,
Krisztán Dóra, Nagy Gergely,
Nemoda Kelemen,
Tirolné Bene Erika,
Tóth-Hidasi Brigitta,
Vaszi Lászlóné testvérünk.
Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját! (Jel 2,10)

A FELTÁMADÁS REMÉNYÉBEN ELTEMETTÜK

Kapuvári Norbertné (80)
és Csesznák Józsefné (83)
testvéreinket.

„Életem ideje kezdedben van,
Istenem.” (Zsolt 31,16)

EGYMONDATOS HÍREK

Énekarunk 2011. április 3-án
Nagytarcsán és Maglódon szolgált.

Húsvét hajnali istentiszteletünkön
12 felnőtt testvérünk konfirmált.

Csobánka-Oszoly sziklához szervezett gyülekezeti kirándulásunkon közel ötvenen vettek részt április 30-án.

A Szentendrei Evangélikus Egyházközség által 2011. május 13-i zsinati döntés alapján alapított, majd a Magyarországi Evangélikus Egyház fenntartásába vett Szentendrei Evangélikus Zenei Óvoda 2011. szeptember 1-jén nyitja meg kapuit, ahová szeretettel várjuk az evangélikus gyermekeket!

A lappeenranta finn testvérgyülekezetünk gyermekkórusa és gyermekzenekara 2011. május 15-én látogatta meg gyülekezetünket.

Nyugdíjas körünk május 17-én egynapos kiránduláson vett részt Ikladon és Aszódon.

Cantate vasárnapján (május 22.) gyülekezetünk adott otthont a Budai Evangélikus Egyházmegye hagyományos kórustalálkozójának.

Piliscsabai gyülekezeti hétvégénken közel 30-an vettek részt, amelynek témája az Ébredés, avagy lesz-e még gyülekezetünk 100 év múlva?

Híreinkről bővebb információ honlapunkon:
szentendre.lutheran.hu-n
olvashatnak.

Szentendrei Evangélikus Egyházközség bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20000545

Rosa Lutheri Alapítvány adószáma:

1868849-1-13

bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20072643

Ébredés®

Szerkesztőség:

Sereginé Székács Csilla felügyelő,
Bereznai Péter, Opóczky László, Ságghi Márta
Felelős kiadó: Horváth-Hegyi Olivér lelkész
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
e-mail: szentendre@lutheran.hu
Megjelenik negyedévenként 500 példányban,
ingyenes terjesztésben.